

Évértékelés 2006-2007 szezon

Ez a cikk igazából a szegedi OBIII-as forduló értékeléseként indult, de mire összeszedtem a gondolataimat, rájöttem, hogy ez a forduló alkalmat ad arra, hogy a Hevesi Sasok egész éves munkáját értékeljem, mint edző, mint játékos, mint csapatkapitány.

2006. február közepén megtartottuk első edzésünket. Voltak köztünk tehetséges emberek, de mindenki nagyon akart! Kicsit el voltunk szigetelve a magyar floorball élettől, így engem hatalmas meglepetés ért, mikor az első edzőmeccsünkön a középiskolások nagyon simán vertek minket. Itt kellett rádöbennem, hogy amit eddig fejlődtünk az (bár nagyon szép eredmény az adott feltételek mellett) komoly célok eléréséhez igen kevés! És a nyakunkon volt a szezon nyitófordulója. Változtattunk az edzésen, és ugyanolyan jó légkörben célirányosan készültünk tovább az OBIII-as bemutatkozásra.

Ez így visszagondolva elég görcsösre sikerült. Kezds előtt mindenki úgy remegett, mint a nyárfalevél! Ez rá is nyomta a bélyegét a játéokra. Helyzetekig jutottunk, de nem sikerült beköszönni a miskolci kapuba! A forduló második mérkőzésére mentálisan próbáltam felkészíteni a csapatot, hiszen a Szolnoki csapat várt ránk. Tudtam, hogy nem lesz egy szoros mérkőzés, de a Sasok 4 gólt szereztek az eszeveszett pontgyűjtésbe kezdett szolnoki csapat ellen.

Ez a forduló kellett ahhoz, hogy edzőként lássam a hiányosságokat. Lebontottuk az edzést és a feladatokat külön végezték a védők, és a támadók. Elsődleges feladatunk volt egy rendezett védelem megalapozása, hiszen az első fordulón mind a 2 csapat agresszíven letámadott minket, és a védőink nem voltak elég labdabiztosak. Engem is meglepett ez a játéktípus, hiszen előző csapataimban nem találkoztam vele. Találtam egy embert, aki az első perctől szorgalmasan járt és fejlődött. Ráérezett, és a gyakorlatokat példamutató elszántsággal végezte. A többi védő pedig eltanulta az alapvető mozdulatokat. Az egyik probléma megoldódni látszott, de felmerült egy újabb. A Sasokat sok csapat nem tartotta igazán komoly ellenfélnek, de rám mindig külön figyelmet fordítottak a védők. Így csak elég extrém helyzetekben kerülhettem a kapu elé. Ezért a támadóknak meg kellett tanítani, hogy az ellenfelek letámadó játéka miatt szükségessé vált kontra támadás közben csak tiszta helyzetekben keressenek a labdákkal, és vállalják el a lövéseket, hiszen a „LÖVÉSBŐL LESZ A GÓL”. A kapusteljesítménnyel elégedett voltam, hiszen amit lehetett Ádám megfogott.

Elkövetkezett a 2. forduló is. Itt már egy győzelemre éhes csapat várt a debreceni fiúkra. Én magam is meglepődtem, mikor az eredményjelző a 3. harmad végén 8-6 ot mutatott. Igaz a tapasztaltabb fiatal csapat javára... Ezután kis félelemmel léptünk pályára a szegedi csapat ellen. Meglepően jól ment a játék ellenük, hiszen eleinte sokat gyakoroltuk a beállt védelem elleni játékot és szerencsére nem felejtettük el mi a teendő ebben a helyzetben. A szegedi srácok pedig mintaszerűen visszaálltak, és várták a támadást, egyszer sem támadtak le. A befejező harmadra volt annyi erőnk (és szerencsénk), hogy egyenlíteni tudtunk. Persze itt is kikaptunk, de a végén az ellenfél kapitánya lihegve gratulált a Sasoknak, és megjegyezte, hogy bár az eredmény 9-4 lett, nem volt ez olyan sima győzelem. Ez volt az első nagy elismerés a csapatunk felé!

A 3. fordulón már én sem tudtam, hogy mi újat tud mutatni a csapatunk. A támadójátékunk nem fejlődött látványosan, de a védekezés igen. Az eredményeinken ez nem látszódott, mert a szolnokiak megint csúnyán megverték minket. A nap második mérkőzésére nagyon készültünk, mert az első pontunkat készültünk megszerezni a miskolci csapat ellen. Kellően ráhangolódtunk a játéokra, de sajnos visszanyalt a fagy! Annyit

gyakoroltuk a védekezést, hogy elfelejtettük hogyan kell támadni és gólt lőni. Az első két harmadban partiban voltunk, de a végére a miskolciak felőröltek bennünket! Simán vertek 7-2 re és azt kell mondanom, hogy teljesen megérdemelten! Ez nem a mi fordulónk volt...

Következett egy közel 2 hónapos szünet, ahol a támadójátékot kellett fejleszteni! Dec. végén meghívást kaptunk az I. Miskolci Betyár Kupára. A csapat nagy lelkesedéssel indult útnak Miskolcra, elég jelentős „szurkolótáborral”. Teljesen felszabadultan tudtunk játszani a baráti hangulatú kupán, és a sok felkészülés meghozta eredményét! Heves – Miskolc „B” 8-3. A játékosok nem bírtak magukkal, a lefújás pillanatában mindenki pályán akart lenni (és legalább nyolcunknak sikerült is, de a játékvezetők is szemet hunytak felette)! Ezek után nagyon sok gratulációt kapott a csapat. Az 5 csapatos tornán a 4. helyen végeztünk, ami a Sasok kitartásának, és a miskolciak fáradtságának egyaránt köszönhető volt. A győzelem értékét nagyban növeli, hogy amikor a torna kapusát kellett megszavazni egyöntetűen Ádámot javasolta mindenki! Összegezve: első tornánk, amire meghívtak, a hazai miskolci csapatot tudtuk felülmúlni, a torna legjobb kapusa a Hevesi Sasok mezét viselte!

Ezután újult erővel folytattuk a felkészülést a következő fordulóra, ahol a debreceni és szolnoki játékosokkal nézhettünk újból farkasszemet!

A 4. fordulóra már két frissen igazolt játékosokkal érkeztünk. Itt már mindenáron pontokat kellett szereznünk, hogy ne az utolsó helyen végezzünk. Szeged volt az első! Már az elején vezetést szereztünk, de sajna a szünetig nem tudtuk megtartani, így 1-1 es eredménnyel fordultunk. Ezután Szeged meglépett, és mire észhez tértünk már 4-1-re vezettek. Ezt még sikerült ledolgozni, és egyenlítettünk. Időt kellett kérni, hogy felkészítsem a csapatot az ezek után következő nyomásra, aminek ellen kell állni. Sajnos nem sikerült 8 percig őrizgetni az 1 pontot, így a végén 6-4 re kaptunk ki a mintaszerűen játszó szegediektől. Sok erőt kivett a mieinkből ez a mérkőzés, hiszen elhittük, hogy meg tudjuk fogni a szegedi csapatot. Ezután rápihentünk a debreceni meccsre. Eléggé dekoncentráltra sikerült a játék, így kicsit bosszankodva kellett gratulálnunk az ellenfélnek a végén, hiszen megint 2 góllal voltak jobbak, mint mi.

Mivel a csapat megérezte, hogy még meglepetést okozhatunk az utolsó fordulóban, motiváltan folytatta a munkát az edzéseken. Készültünk az utolsó csoportkör első napjára, ahol Szolnok, és Miskolc fiai vártak ránk.

Az 5. forduló reggelén elszánt Sasok gyülekeztek Hevesen az OTP parkolóban. Mire mindenki megérkezett már mentek a fogadkozások, miszerint Miskolcot mindenképp meg kellene verni, hogy ne nulla ponttal zárjuk a szezont. Szolnok volt az első megmérettetés. Tanulva az előző forduló hibájából az esélyes csapat ellen nem akartuk kihajtani magunkat. Nagy volt a meglepetés, hiszen megszereztük a vezetést, és gyarapodtak a góljaink. Egészen 7-4-ig jutottunk, mikor az ellenfél időt kért, hogy rendezze sorait. Olyannyira sikerült nekik, hogy előbb egyenlítettek, majd a vezetést is megszerezték. 8-7 volt az állás, mikor egy Sas pontosan passzolt, és rezdült a szolnoki háló. Újból egál. Ekkor én éreztem úgy, hogy időt kell kérni, és egy kis beszédet tartani a srácoknak. A hátralévő 5 percet kellett volna kihúznunk ezzel az eredménnyel, egy tapasztalt rutinos csapat ellen. Sajnos nem sikerült, de hatalmas eredmény, hogy az újonc Sasok időkérésre kényszerítették a szolnoki rutinos „öregeket”. A vége 12-8 lett, de ezt újból egy nagyszerű eredménynek tartom. Elégedetten vonultunk a pihenőre, és mindenki várta a Miskolc elleni játékot. A nagy fogadkozások újból előjöttek a kezdés előtt. Felálltunk a kezdéshez, és megszereztük a labdát. Egy passz két passz, és máris gólt ünnepelt a maroknyi hevesi szurkolósereg. 19 másodperc telt el, és már vezettünk is. Ez a korai gól megadta az alaphangulatot, és mindenki maximálisan koncentrált a jó játéokra. Sikerült. Nem játszottunk rosszul, és képesek voltunk javítani

egymás hibáit, igazi csapatként küzdöttünk. Meg is lett az eredménye! Újabb góllal jutalmaztuk a publikumot. Miskolcnak még sikerült egy szépítő találatot elérnie. Ezután következett a hevesi nyomás, hiszen nagyon akartunk nyerni! A támadásaink szünni nem akaró hullámai a gólvonalat nyaldosták és a végére góllá értek. 2 gólos lett az előnyünk, és ez már ez ellen a hevesi csapat ellen behozhatatlan előny volt. A bajnokságban először állhattunk oda az ellenféllel szembe, hogy megköszönjük a játékot. Jólesően fogadtuk a gratulációkat az ellenfelektől, és a szurkolóktól egyaránt. Igazából ezeknek a bajnoki pontoknak nem volt igazi jelentősége, hiszen ekkor már abban az esetben sem kerülhettük el az utolsó helyet, ha hazai pályán játszó szegedi srácok ellen képesek lettünk volna pontokat szerezni. De ez akkor senkit nem érdekelt.. örültünk a bajnoki sikernek, és kitűztük célul, hogy a következő fordulón is pontokat kell szerezni.

Az edzések már sokat nem adtak a játékunkhoz. Próbáltunk a pontosságon növelni, mert sokszor csak az hiányzott a gólhoz. Egy hónap állt a rendelkezésünkre, hogy megtanuljunk a lehető legpontosabban játszani. Nem egy nagy idő, de sajnos nem volt több. Pillanatok alatt eljött az utolsó forduló reggele.

A Sasok újból összeverődtek a hevesi OTP parkolóban! Bár már igazi tétje nem volt számunkra ennek a fordulónak, mégis egy motivált csapat indult útnak Szegedre. Problémák nélkül érkeztünk meg a szegedi stadionhoz. Bevonultunk a terembe, ahol már forrt a levegő. Tv, rádió kint, hatalmas szegedi szurkolótábor. Nagyon régen láttam ilyen jól szervezett fordulót. Éppen a házigazdák örültek a vezető góljuknak Szolnok ellen. A következő meccs a miénk lesz ezt tudtuk mind. Próbáltam beszélni a szegediekkel a meccs szünetében, hogy a kürtökkel, dobokkal és kitudja még milyen zajos eszközökkel felszerelt szurkolótábort tegyék hevesi szimpatizánssá a következő meccsen, mikoris a Debrecen fiatal csapatával mérkőzünk majd. Részben sikerült, hiszen akik maradtak a Szeged-Szolnok meccs után mellénk álltak. És már kezdődött is a játék. Debrecen-Heves. A két előző találkozó is mindig szorosra sikerült, és most is a legjobbat kellett hoznunk. Bár csak 6 mezőnyjátékkal érkezett a debreceni gárda, így is tartanunk kellett tőlük, hiszen nem akármelyik csapat mellett eddződnek ezek a srácok. Egymásnak feszült a két csapat, de mindkét együttes csak helyzetekig jutott. A harmad második felében kezdtünk vérszemet kapni, és egyre jobban szorítottuk ellenfelünket a kapuja elé. A vezető gól meg is érkezett, egy kiszorított helyzetből leadott lövés után a vas csilingelése és a nézőközönség „nem hiszem el” „hol ment el?” kiáltásai kíséretében. Ebben a harmadban már nem változott az eredmény.

A második harmad abban az iramban és mentalitásban kezdődött, mint az első véget ért. Komoly rohamok követték egymást a kapuknál, de a gólháló nem moccant. A 13. percben egy kiállítás és büntetőt ítelt a játékvezető a mi javunkra. Csak a hevesiek legjobb védője, és a debreceni kapus maradt a pályán. Egy kicsit vérszegényre sikerült a próbálkozás, és a debreceniek kiválóan védő kapusa hátrítani tudott. Indult az emberelőnyös játék. A Sasok végig nyomás alatt tartották a debreceni kaput, de gólt szerezni nem sikerült. Épphogy kiegészültek a „vendégek” a debreceniek két legnagyobb kedvvel játszó játékosa összejátékát szemlélhettük a felezővonalon. Nagy Ákos átadásából Burai Bence volt eredményes, hiszen a takarásból leadott lövését Ádám nem láthatta, mi pedig kénytelenek voltunk végignézni, hogy bevánszorog a labda a hálóig. Nem volt egy nagy gól, de mint tudjuk az értéke ugyanannyi... Nem kellett sokat várni a hevesi válaszra. A korábban büntetőt hibázó de annál nagyobb kedvvel játszó hevesi védő pontosan passzolt, és már csak a kapus volt előttem. És egy debreceni játékos mögöttem, aki nem akart tovább engedni. A játékvezető újabb hevesi büntetőt ítelt, amin nem volt mit vitatni. Ezt a büntetőt

már vállaltam, hiszen az eredmény túl szoros volt, és éreztem, hogy képes vagyok belőni. És igazam lett. A labda megtalálta az utat a debreceni kapus mellett a bal felső sarokban. Így már 2-1 volt az eredmény a javunkra. Egy perc elteltével ellenfelünk újból a saját kapujához volt szegezve, mikor az egyik védőnk elindult a kapu irányába. És ha már ott volt kapura lőtt, és nem hibázott. Ezzel a góllal megpecsételődött a végeredmény. Vérszemet kaptunk, és a harmadik harmadban 6 találatot jegyeztünk. A vége 9-1 lett. Újból átélhettük, amint az ellenfél gratulál a győzelemhez, amihez hozzájárult a debreceniek fáradtsága, és kis létszáma is. Elégedetten vonulhattunk a pihenőre, és készülhettünk a szezon utolsó meccsére, a házigazda Szeged ellen.

A két csapat felállt egymás ellen, és elkezdődött a bajnokság legjobb hangulatú mérkőzése. Az egyik frissen igazolt játékosunk elég közel jutott a szegedi kapuhoz, és ha már arra járt kapura is lőtt. Baksa Gabi csak a kapuban találta meg a labdát. Megvan a vezetés. A számunkra „tét nélküli” játék folytatódott. Gólhelyzet itt-gólhelyzet ott. A kapusunkban lehetett bízni Ádám az első harmadban mindent fogott, nem kis bosszúságot okozva ezzel a Papp testvéreknek, és a hazaiakat buzdító lelkes közönségnek. Egy tipikus hevesi támadás a harmad végén újabb gólt eredményezett. Kontratámadás indult, ami az alábbiak szerint épült fel: 1 szegedi védő 1 szegedi kapus 2 hevesi támadó 1 pontos passz, 1 fekvő kapus = 1 gól. Ezzel 2-0-ra alakult az eredmény. A harmad így ért véget. A hazai csapatot az edzőjük berendelte az öltözőbe, mert egyáltalán nem volt elégedett a játékukkal. A második harmadra egy teljesen összeszedett szegedi csapat jött ki a pályára. Ez az eredményen is meglátszódott, hiszen 2-0-ra nyerték a harmadot. A harmadik játékrészre minden mindegy alapon játszott a két csapat, de míg mi elhibáztuk a helyzeteket, Szeged belőtte őket. Ezt a harmadot is sikerült 2-0-ra hoznia a hazai együttesnek. A végeredmény 4-2 a hazai csapat javára. Ezt egy nagyon jó eredménynek tartom, hiszen a csoportgyőztesnek gratulálhattunk a meccs végén.

Összegezve az eltelt szezont, azt kell mondanom, hogy egy igazán hajtós mezőnyben utolsó helyen végeztünk, de okoztunk meglepetéseket, megszorítottunk néhány csapatot, és az év második felében mindenki számolt velünk, mint potenciális pontrablókkal. Idén ennyit sikerült alakítanunk. A csoportutolsóknak játszanak majd a 13. helyért. Itt az ellenfeleink az SZPK és a Whitesharks OBIII-as csapatai lesznek. Újabb célkitűzés a 13. hely megszerzése. Az idő szorít, ezeket a csapatokat nem ismerjük, így kicsit tartok ettől a fordulótól, de a dolgunkat tudjuk, a maximumot kell kihozni magunkból.

Rado #18